

2013

VEĽKÉ BIBLICKÉ POSTAVY VIERY

Duchovné cvičenia v každodennom živote

Druhý týždeň

Identita

1

Abrahám – praotec vo viere

Prosiť o milosť od Boha, nášho Pána, aby všetky moje úmysly, činy a skutky smerovali čisto na službu a chválu jeho božskej Velebnosti. (DC 46)

Abrahámovi, veľkému praotcovi mnohých národov, sa slávou nenašiel nik podobný, lebo plnil zákon Vznešeného, a preto s ním uzavrel zmluvu. Túto zmluvu potvrdil na jeho tele a on sa osvedčil verným, keď ho (Boh) skúšal... Preto mu prisahou zaručil slávu vo vlastnom národe: že ho rozmnoží ako prach zeme a jeho potomstvo povýši ako hviezdy; a že dostane do vlády (zem) od mora k moru, od (Veľkej) rieky až po kraj zeme. (Sir 44,20-23)

S vierou poslúchol Abrahám, keď bol povolaný, aby šiel na miesto, ktoré mal dostať ako dedičstvo; išiel a ani nevedel, kam ide. S vierou sa usadil v zaslúbenej zemi ako v cudzej a býval v stanoch s Izákom a Jakubom, spoludedičmi toho istého prisľúbenia. Lebo čakal na mesto s pevnými základmi, ktorého staviteľom a tvorcom je Boh. (Hebr 11,8-10)

Predstava: *Predstavím si Abraháma v modlitbe, ako prosí o svetlo vo svojom hľadaní.*

Prosba: *Prosím o vďačnosť za Božie vyvolenie, požehnanie a priazeň.*

Kto je Abrahám? Na začiatku Abrahámovho príbehu je Božie vyvolenie, povolanie, prisľub, požehnanie. Ináč a v skratke povedané, na začiatku stojí celkom osobná láska, priazeň, milosť Boha k jednému celkom konkrétnemu človekovi. Tým človekom je Abrahám – obraz každého jedného z nás.

V živote každého z nás stojí na počiatku celkom osobná, osobitná láska, priazeň Boha, jeho vyvolenie, povolanie, prisľub a požehnanie. Ešte pred stvorením sveta si nás vyvolil a zamiloval, aby sme boli svätí a nepoškvrnení pred jeho tvárou, a zahrnul nás všetkým duchovným požehnaním (porov. Ef 1,3-4). Toto je základom (fundamentom) nášho života. Je dôležité vnímať náš život predovšetkým z tohto počiatku, na tomto základe v Božej láske, vnímať ho v tomto vzťahu lásky ako určujúcej skutočnosti nášho života.

Abrahám je človek, ktorý hľadá Boha. Abrahámovo hľadanie určite predchádzalo Božie hľadanie. Nikto z nás by nebol našiel Boha, keby on prvý nebol hľadal nás. Ak túžime po ňom, on ešte viac po nás. Boh vo svojom hľadaní oslovuje Abraháma. Prihovára sa jeho srdcu. Môžeme predpokladať, že Abrahám vo svojom hľadaní mal celkom osobitnú skúsenosť Boha, Boha živého, ktorý je radikálne odlišný od modiel, ktorým sa klaňalo jeho okolie; Boha milujúceho, ktorý sa nenapodobiteľným spôsobom dotýka ľudského srdca a nič a nikto nemôže napodobiť tento dotyk; Boha, ktorý je absolútny, plný svetla, príťažlivosti. Tento Boh je nepreskúmateľný, nepochopiteľný, je slobodne konajúci, vstupujúci do života človeka neodolateľným spôsobom. On spôsobuje nepokoj srdca tých, ktorí po ňom túžia, i tých, ktorí ho ešte nehľadajú.

Abrahám našiel pravého Boha. Odpovedal na jeho volanie. Možno Abrahámov zážitok Boha vychádzal zo zneistenia a nespokojnosti so skazenosťou jeho okolia (rabínske pramene hovoria o skazenosti Chaldejcov a o Abrahámovej túžbe vymaniť sa z tohto života), z túžby po plnšom živote. No aj veľkoleposť a krása stvorenia mohli byť Božími dotykmi na ceste jeho hľadania.

Abrahám pochádzal z prostredia kde bola veľmi rozvinutá astrológia, „pohľad na nebo“, kontemplácia stvorenia. Abrahám často Boha nazýva Boh najvyšší, Boh nebies, často sa odvoláva na hviezdy, nebeské telesá. V týchto výrazoch možno vidieť jeho fascináciu stvorením a jediným Bohom Stvoriteľom. Abrahám pochopil, že existuje iba jediný, pravý Boh, Stvoriteľ všetkého, neba i zeme.

- 1.** *Vnímam svoj život v súvislosti s Božím vyvolením, jeho osobitnou, osobnou láskou a priazňou voči mne?*
- 2.** *Ako sa Boh dotýkal môjho srdca? Kde sa mi zjavoval? Čím ma fascinoval?*
- 3.** *Aká je moja skúsenosť s Bohom?*
- 4.** *Čo to znamená pre mňa hľadať Boha?*

Neskoro som ťa začal milovať. Krása taká dávna a taká nová, neskoro som ťa začal milovať!
Ty si bol vnútri a ja vonku a tam som ťa hľadal.
Ošklivo som sa vrhal na krásne veci, ktoré si stvoril.
Bol si so mnou, a ja som nebol s tebou.
Držalo ma ďaleko od teba to, čoho by nebolo, keby to nebolo v tebe.
Volal si a kričal a preboril si moju hluchotu.
Žiaril si, skvel si sa a zahnal si moju slepotu.
Šíril si vôňu, ja som si jej vdýchol a dychtím po tebe.
Okúsil som a teraz som lačný a smädný.
Dotkol si sa ma a zahorel som túžbou po tvojom pokoji.

(sv. Augustín Lib. 7,10,18; 10,27: CSEL 33, 157-163.255)

Viera je najaktuálnejším pojmom všetkých čias.
Svet je plný mystéria existencie Boha.

2

Mojžiš – vodca vyvoleného ľudu

Prosiť o milosť od Boha, nášho Pána, aby všetky moje úmysly, činy a skutky smerovali čisto na službu a chválu jeho božskej Velebnosti. (DC 46)

V tom čase sa narodil Mojžiš a bol krásny pred Bohom. Tri mesiace ho chovali v otcovskom dome. Keď ho vyložili, ujala sa ho faraónova dcéra a vychovala si ho ako syna. Tak Mojžiša vyučili vo všetkej egyptskej múdrosti a bol mocný v slovách i vo svojich činoch. Ale keď dovŕšil štyridsať rokov, zatúžil v srdci navštíviť svojich bratov, synov Izraela. A keď videl, ako ktorémusi krivdia, zastal sa ho a pomstil utláčaného tak, že Egyptana zabil. Myslel si, že bratia pochopia, že ich Boh chce zachrániť jeho rukou, ale oni to nepochopili. Na druhý deň sa zasa zjavil medzi nimi, práve keď sa hádali, a presviedčal ich, aby sa zmierili: „Mužovia, ste bratia, prečo blížite jeden druhému?“ Ale ten, čo krivdil blížnemu, odbil ho slovami: „Kto ťa ustanovil za knieža a sudcu nad nami?! Vari chceš zabiť aj mňa, ako si včera zabil toho Egyptana?“ Pre toto slovo Mojžiš ušiel a býval ako cudzinec v madiánskej krajine, kde sa mu narodili dvaja synovia. (Sk 7,20-29)

Predohra: *Predstavím si Mojžiša, ako vyrastá na dvore faraóna a neskôr spoznáva svoj vlastný národ.*

Prosba: *Prosím Pána o svetlo Božej múdrosti na pochopenie pravdy o sebe a poznanie vlastnej identity Božieho dieťaťa.*

Kto je Mojžiš? Mojžiš bol krásny pred Bohom. Tento výrok Písma nám prezrádza, ako sa Boh díva na Mojžiša. Mojžiš bol krásny v Božích očiach. Tak sa Boh díva nielen na Mojžiša, ale na každého jedného z nás.

Každý z nás je krásny v Božích očiach, lebo je pre Boha jedinečný, nenahraditeľný. Napriek tejto Božej láske voči Mojžišovi sa jeho život rozvíja dramaticky. Jeho matka, aby ho zachránila, ho musí v prútenom košíku pustiť po prúde rieky Níl práve vtedy, keď sa tam kúpe faraónova dcéra. Ta sa zľutuje nad chlapcom a zoberie si ho.

Mojžiš je vychovaný na faraónovom dvore. Podľa Písma sa mu dostalo všetkej egyptskej múdrosti. Môžeme si predstaviť, čo všetko patrilo k jeho vzdelaniu. V tom čase bol Egypt politickou a kultúrnou mocnosťou sveta. Ešte aj dnes obdivujeme vtedajšie poznatky Egyptanov napr. pri stavbe pyramíd. Veľa z toho sa určite dostalo aj Mojžišovi. Boh si aj takto pripravoval budúceho vodcu svojho vyvoleného ľudu na jeho poslanie.

Boh môže do svojich plánov zakomponovať a na dobro človeka použiť aj zlo, ktoré sa v dôsledku ľudskej slobody deje v ľudských osudoch. Boh je nakoniec ten, ktorý vedie dejiny sveta k

naplneniu svojho plánu spásy. Boh použije aj tieto osobné Mojžišove dejiny pre svoj plán záchranu vyvoleného Božieho ľudu.

Mojžiš bol síce vychovaný a vzdelaný vo všetkej múdrosti Egypťanov, chýbala mu však Božia múdrosť. Môžeme to vidieť na jeho správaní a reakciách. Mojžiš vidí utrpenie a biedu svojho ľudu, svojich bratov a sestier. Plný súcitu, horlivosti a spravodlivého hnevu berie odplatu do svojich rúk a neuvážene zabije Egypťana. Doteraz ho Boh ešte nepovolal, aby bol vodcom jeho ľudu, nedal mu pokyn konať. Mojžiš reaguje emocionálne v afekte a prehnane, koná neuvážene a nerozumne. Nepýta sa Boha, čo má robiť v tejto ťažkej situácii svojho ľudu. Koná podľa vlastných popudov. Nepýta sa na Božiu vôľu. Vieme, aké dôsledky malo toto jeho konanie.

Musí utiecť na púšť. V jednom momente sa radikálne zmení jeho život. Na faraónovom dvore požíval úctu, teraz sa stal vrahom na úteku. V jednom momente sa zrútil celý jeho svet. Je celkom na dne. Po štyridsiatich rokoch na dvore faraóna, v škole egyptskej múdrosti začína teraz obdobie štyridsiatich rokov na púšti, v škole Božej múdrosti, v ktorej sa z Mojžiša stane najpokornejší z ľudí.

- 1. Obzrime sa na svoju životnú cestu, čo vidíme ako požehnanie, ktoré vzišlo z ťažkostí a problémov?*
- 2. Mojžiša oslovovalo utrpenie jeho ľudu, chcel mu pomôcť. Čo oslovovalo, alebo oslovuje mňa na mojej ceste?*
- 3. Mojžiš konal emocionálne, afektívne. Ktoré emócie sa najčastejšie objavujú v mojom živote?*
- 4. Ktoré z týchto emócií majú negatívny vplyv na moje správanie?*

Vždy znova prijímam seba z tvojej ruky. To je moja pravda a moja radosť.

Vždy znova sa upiera tvoj pohľad na mňa a žijem z tvojho pohľadu.

Ty si môj Stvoriteľ a moja spása.

Nauč ma v tichu tvojej prítomnosti porozumieť tajomstvu, že som.

Že som skrze teba a pred tebou a pre teba.

(Romano Guardini)

Viera nie je iba záležitosťou milosti, ale aj rytierstvom srdca.

(Romano Guardini)

3

Eliáš – prorok ako oheň

Prosiť o milosť od Boha, nášho Pána, aby všetky moje úmysly, činy a skutky smerovali čisto na službu a chválu jeho božskej Velebnosti. (DC 46)

Eliáš, prorok ako oheň, jeho slovo (blčalo) ohňom sťa fakľa. Uviedol na nich hlad a klesli počtom tí, ktorí ho nenávisťou dráždili. Nemohli totiž strpieť prikázania Pána. Pánovým slovom uzavrel nebo a tri razy priviedol oheň z neba. Tak bol oslávený Eliáš svojimi zázrakmi! (Sir 58,1-4)

Vtedy Tesban Eliáš z Tesbe v Galaáde povedal Achabovi: „Ako žije Pán, Izraelov Boh, v ktorého službe stojím, nebude v týchto rokoch rosa ani dážď, iba na moje slovo.“ (1 Kr 17,1-2)

Predstava: *Predstavím si Eliáša, proroka plného horlivosti a nadšenia za Boha.*

Prosba: *Prosím o horlivosť, oddanosť.*

Kto je Eliáš? Historické knihy ho zobrazujú ako „obra viery“, hrdinu takmer nadľudskej veľkosti, ktorý bojuje za Boha. Eliáš je človek celkom oddaný jedinému Bohu. Jeho meno Eli-Yahu znamená „môj Boh je Jahve“ (mojím Bohom je Jahve). Eliáš je celkom ponorený do skutočnosti, že Boh je najvyšší Pán a nič mu nemožno postaviť na roveň. V tom najvyššom zmysle, par excellence, je Eliáš prorokom „jediného Boha“, obhajcom pravého náboženstva, čistej viery, nekompromisným odporcom modlárstva.

Eliáš nazýva seba samého človekom, ktorý stojí pred Bohom, v Božej službe (porov. 1 Kr 17,1). Toto zdôrazňovanie, že stojí pred Bohom, dáva tušiť, že práve v tom je tajomstvo jeho sily (Mojou radosťou je byť v tvojej blízkosti). Tento výraz hovorí o istej dôvernosti, blízkosti, výhradnosti. Treba ho chápať v rámci dvornej reči dávneho Orientu. Bolo veľmi ťažké dostať sa až ku kráľovi, bolo treba prejsť zložitým obradom (porov. príbeh kráľovnej Ester, Est 1,5). Avšak niekoľko osôb, ktorým kráľ úplne dôveroval, žilo stále s ním (pred jeho tvárou). Eliáš hovorí o sebe: Stojím pred Pánom (som v jeho blízkosti, teším sa jeho dôvere). Je to označenie verného služobníka, ktorý pozná svojho kráľa.

Výraz stojím v jeho prítomnosti vyjadruje: Boh je môj kráľ, môj jediný Pán, čakám na jeho slovo, plním, čo chce, splním každé jeho prianie. V tomto výraze je obsiahnutá bezvýhradná oddanosť, dôvera, otvorenosť, pripravenosť. To je srdce Eliášovej spirituality. Eliáš je človek, ktorý pochopil, že iba Boh je skutočnou oporou, istotou, nádejou a naplnením človeka.

Skúsme na náš život aplikovať dva aspekty Eliášovho života. Najprv uvažujme o svojom živote v perspektíve Eliášovho sebahnímania, sebahodnotenia. Eliáš hovorí o sebe: Môj Boh je Jahve; stojím pred jeho tvárou; slúžim živému Bohu. V týchto výrazoch je jasné vedomie toho, kam patrí, kým je. Jeho život je existenciálne spätý s Bohom, so službou Bohu. Eliáš vidí svoj život vo vzťahu k Bohu a v službe Bohu. Jeho Boh je živým, žiarlivým Bohom, ktorý sa nemôže deliť o svoj vzťah s niekým alebo s

niečím iným. Tento Boh prijíma len prvé miesto. Nemôže byť len jednou z mnohých skutočností v živote človeka, lebo nesie všetko. On môže byť len jediný, najvyšší. Živý Boh je stravujúci oheň. Kto mu umožní zapáliť svoje srdce, horí. Preto tento prorok z hôr je ako oheň či blesk a ako zemetrasenie, jeho slovo je horiacou pochodňou. Je zapálený horlivosťou za Pána zástupov.

V krste (v rehoľnom zasvätení prehĺbeným spôsobom) bol náš život odovzdaný, zverený, zasvätený Pánovi. Boh sa stal Pánom nášho života, bolo to vyjadrenie viery, že v ňom a od neho očakávame naplnenie svojho života. Zasvätený Pánovi znamená byť vyhradený pre jeho službu, patriť iba jemu, byť jeho vlastníctvom. To však neznamená niečo negatívne, ale krásne pozvanie ku dôvernosti, k tomu, aby sme stáli pred jeho tvárou, tešili sa jeho dôvere, rozvíjali dôverný vzťah lásky.

Eliáš je nekompromisným odhaľovačom modlárstva, on je prorokom jediného Boha. Niet iného Boha okrem Jahveho. Modly boli veľmi zhubnou, ba hrozivou alternatívou živého Boha. Eliáš žije v čase veľkého odpadu od viery. Modly pohanských bohov pokrývali krajinu. Iba malý zvyšok verných Izraelitov zostáva vo viere v jediného Boha. Nekompromisnosť Eliáša vo vzťahu k modlám je výzvou odhaľovať modly v našom živote. Modlou je to, čomu nezriadeným spôsobom venujeme najviac pozornosti, času, lásky. Človek sa niekedy stáva modlou sám pre seba. Inokedy sú to veci, ktoré musím mať; uznanie, rešpekt, ocenenie, o ktoré bojujem a na ktorom si zakladám; moc v rôznych jemných podobách, ako prevaha mojich názorov, ich neomylnosť, potreba udávať ton, mať posledné slovo atď. To všetko je duch modlárstva, s ktorým musíme v sebe stále zápasit s Eliášovou rozhodnosťou a nekompromisnosťou. Človek si vie inštinktívne „pristrihovať“ na svoju mieru aj Pána Boha. Eliáš slúži živému Bohu, ktorý presahuje každú predstavu a je suverénnym Pánom.

- 1.** *Som schopný vidieť svoj život a prežívať ho tak existenciálne a bytostne v spojení s Bohom?*
- 2.** *Som schopný ako Eliáš odvodzovať svoj život a všetko v ňom len zo vzťahu k živému Bohu?*
- 3.** *Čo by najlepšie charakterizovalo môj vzťah k Bohu?*

Milujem ťa, Bože môj,
a mojou jedinou túžbou je milovať ťa až do posledného dychu môjho života.
Milujem ťa, Bože môj, nekonečne hodný milovania, a radšej chcem zomrieť milujúc ťa,
ako žiť čo i len okamih bez toho, aby som ťa miloval.
Milujem ťa, Pane, a prosím ťa len o jednu milosť,
aby som ťa mohol milovať večne...
Bože môj, ak môj jazyk nemôže v každej chvíli povedať, že ťa miluje,
chcem, aby ti to opakovalo moje srdce pri každom mojom dychu.
Milujem ťa, ó, môj božský Spasiteľ, pretože si bol za mňa ukrižovaný;
a pretože mi umožňuješ, aby som bol za teba ukrižovaný tu na zemi.
Môj Bože, obdaruj ma milosťou, aby som zomrel s láskou k tebe
a pritom cítil, že ťa milujem.

(sv. Ján Mária Vianney)

4

Dávid – muž podľa Božieho srdca

Prosiť o milosť od Boha, nášho Pána, aby všetky moje úmysly, činy a skutky smerovali čisto na službu a chválu jeho božskej Velebnosti. (DC 46)

Pán povedal Samuelovi: „(...) Naplň si roh olejom a chod! Posielam ťa k Betlehemčanovi Izaimu, lebo som si spomedzi jeho synov vyhliadol kráľa.“ (...) Pán povedal: „Vezmi si jalovicu zo stáda a povedz: »Prišiel som obetovať Pánovi.« Izaiho zavoláš na obetu a ja ti potom dám vedieť, čo máš robiť: pomažeš mi toho, ktorého ti označím.“ (...) Keď vkročil, videl Eliába a povedal si: „Isteže stojí pred Pánom jeho pomazaný.“ Ale Pán povedal Samuelovi: „Nehľad na jeho výzor a na výšku jeho postavy, lebo ho nepokladám za súdeho. Veď (Pán nehľadá), ako hľadá človek. Lebo človek hľadá na výzor, ale Pán hľadá na srdce.“ Nato Izai zavola Abinadaba a priviedol ho pred Samuela. Ale povedal: „Ani tohto si nevyvolil Pán.“ Izai priviedol Sarnu, ale povedal: „Ani toho si nevyvolil Pán.“ Potom Izai priviedol pred Samuela svojich sedem synov, ale Samuel povedal: „Pán si nevyvolil z týchto.“ Samuel sa spýtal Izaiho: „Sú to všetci mladíci?“ Odpovedal: „Ešte chýba najmenší, ten pasie ovce.“ Samuel povedal Izaimu: „Pošli poň a daj ho doviesť sem, lebo si nezasadneme, kým nepríde sem.“ Poslal poň a dal ho priviesť. Bol ryšavý, mal krásne oči a peknú postavu. A Pán povedal: „Vstaň, pomaž ho, lebo to je on!“ Nato Samuel vzal roh s olejom a pomazal ho uprostred jeho bratov. A od toho dňa pôsobil na Dávida Pánov duch. (1 Sam 16, 1-13)

Predstava: *Predstavím si, ako Samuela skúma Dávida a na Boží pokyn ho pomaže za kráľa.*

Prosba: *Prosím o vďačnosť za dar života, za Božie poznanie o mne a pravdivé poznanie seba samého.*

Kto je Dávid? Božia logika je iná ako ľudská. Boh si často volí to slabé, aby zahanbil silných, ale predovšetkým, aby bolo zrejmé, že on je zvrchovaným Pánom nad všetkým, darcom všetkých milostí a bez tejto milosti nie sme schopní konať.

Boh si vyvolí Dávida. Bezvýznamného, neznámeho, v ničom zvlášť nevynikajúceho pastiera, pretože v slabosti sa dokonale prejavuje sila milosti. Dávid nevyniká postavou ako Šaul, ktorý o hlavu prevyšoval všetkých Benjamínovcov, ani silou ako Samson, ani nebol v tom čase vodcom ako Gedeon alebo Jeffte. Dávid nemá postavu ako jeho bratia, nie je na ňom nič výnimočné, a predsa Boh vidí do jeho srdca. Boh pozná Dávida.

Dôležitou skutočnosťou vyplývajúcou zo stvorenia je aj Božie poznanie o mne. Aj žalmista vyznáva: Pane, ty ma skúmaš a vieš o mne všetko... (Ž 139) Boh ma pozná po mene, to znamená bytostne, skrz-naskrz, v jadre mojej bytosti, pozná každý záhyb mojej duše. Možno ma toto Božie poznanie zaráža a môžem ho vnímať ako niečo negatívne. Keby nám niekto povedal, že nás dokonale pozná a vie o nás všetko, asi by sme sa aj zľakli. Každý z nás si uvedomuje svoje tienisté stránky, negatíva, zlomyseľnosti, ktoré sa niekedy objavia v našom vnútri. Bude nás tento človek mať rád aj s týmito negatívami, neodmietne nás? Čím viac sme však presvedčení o láske toho druhého, tým menšia je naša obava.

Keby sme takto rozmýšľali aj vo vzťahu k Bohu, naozaj by mohlo byť toto Božie poznanie pre nás nepríjemným. Keby bol Boh v našich predstavách niekto negatívny, keby bol pre nás len policajtom, dozorcom, ktorý čaká len na naše chyby, to by sme sa naozaj museli báť. No Boh nie je policajt, ale absolútna Láska a jeho poznanie je poznaním v láske. On pozná náš život od počiatku. On vie, čo nás ovplyvňovalo v dobrom aj v zlom, čo sa nám dostalo a čo nám naopak chýbalo, čo nás dvíhalo a čo nás ubíjalo, čo nás formovalo a čo deformovalo. On vie o našich bolestiach, zraneniach.

On pozná náš životný príbeh. On pozná tajomstvo môjho ja a vie, prečo napríklad teraz konám tak, ako konám, či je v tom viac poznačenie všetkým tým negatívnym, čo bolo v mojom živote, ako nejaká zlomyseľnosť. Boh ma utkával v lone mojej matky (Ž 139), ako hrnčiar hlinu formoval ma vo svojich rukách (Jer 18,6), a preto pozná každý záhyb mojej duše. Som dielo jeho rúk. S veľkou nežnosťou formoval každý detail mojej jedinečnej osobnosti. Utváral ma s láskou a v láske ma pozná. Nemusím sa báť tohto Božieho poznania. Práve naopak. Ono mi môže prinášať pokoj. On ma pozná dokonale a je dobre, že aspoň niekto ma pozná, že aspoň niekto vie, ako je to so mnou. Práve preto, že ma pozná, mi môže pomáhať rásť k tej veľkosti, pre ktorú som stvorený, stávať sa samým sebou.

Dávid od počiatku vníma svoje vyvolenie ako Božiu vec, záležitosť a z tohto vedomia čerpá neotrasiteľnú dôveru a vieru v Božiu ochranu a pomoc, ale naplňuje ho to aj bázňou a pokorou voči Božej velebnosti, ktorej nástrojom sa stal. Dávid vie, že ho Boh bezhranične miluje, to je základ jeho života. Boh svojou láskou zahŕňa Dávidov život. V tejto láske je počiatok Dávidovho vyvolenia. Bezvýznamného, jednoduchého pastiera si Boh volí, lebo si ho zamiloval. Každé povolanie je Božou milostivou voľbou, ktorá sa uskutočňuje v istých okolnostiach. Na túto Božiu voľbu musí pozvaný odpovedať svojím súhlasom. Dávid nie je v ničom lepší ako ostatní, ale Boh si ho volí, lebo ho miluje. Tak je to s každým povolaním. Ponajprv povolaním k životu. Ono je tajomstvom Božej lásky.

- 1.** *Čo to pre mňa znamená, že Boh ma pozná, že pozná moje srdce?*
- 2.** *Existuje niečo v mojom srdci, o čom sa bojím s Bohom rozprávať?*
- 3.** *Čo pozitívne mi dáva vedomie, že Boh pozná moje srdce?*

Vlož, Pane,
do môjho srdca silnú túžbu
po hlboknej vnútornej modlitbe,
aby si moje srdce
od teba vytrvalo vyprosovalo tie dary,
ku ktorým ma povzbudzuješ ty sám
vo svojej modlitbe.
Nech všetko v mojom srdci
smeruje k tebe a cez teba.

(Jeronimo Nadal SJ)

Iba láska je hodná viery. (H.U.v. Baltazár)

5

Mária – Ježišova Matka

Prosiť o milosť od Boha, nášho Pána, aby všetky moje úmysly, činy a skutky smerovali čisto na službu a chválu jeho božskej Velebnosti. (DC 46)

V šiestom mesiaci poslal Boh anjela Gabriela do galilejského mesta, ktoré sa volá Nazaret, k panne zasnúbenej mužovi z rodu Dávidovho, menom Jozefovi. A meno panny bolo Mária. Anjel prišiel k nej a povedal: „Zdravas’, milosti plná, Pán s tebou.“ Ona sa nad jeho slovami zarazila a rozmýšľala, čo znamená takýto pozdrav. (Lk 1,26-28)

Predstava: *Predstavím si Pannu Máriu v rôznych situáciách jej života v Nazarete, pri práci, pri modlitbe, pri rozhovoroch s ľuďmi atď.*

Prosba: *Prosím o svetlo pochopiť hlbšie tajomstvo Máriinho života.*

Kto je Mária? Kresťanská zbožnosť, v úctivej túžbe vyjadriť svoju lásku k Matke Božej, cez stáročia zaodiala Máriu množstvom vonkajšej nádhery. Chcela z nej mať kráľovnú a podľa vzoru pozemských kráľovien musela byť preto oblečená do skvostných šiat s korunou na hlave. Bol to síce výraz úprimnej zbožnosti, ale niesol v sebe nebezpečenstvo, že Maria prestane pre nás byť tou, ktorou bola: jednou z nás. Ženou, ktorá prežila jeden „obyčajný“ ľudský život s jeho radosťami aj bolesťami, s námahou a tienistými stránkami, s ľudskými otázkami a hľadaním, s neistotou a obavou, s vierou a dôverou kráčajúc pred Bohom.

Sväté písmo nám skôr ako o skvostných rúchach a korune hovorí o chudobe, skromnosti, pokore, hľadaní, počúvaní, uvažovaní. Máriin život bol plný jednoduchosti, každodennej všednosti, naplnený prácou, stretnutiami s ľuďmi, ale aj starosťami o zajtrajšok. Biblické scény nám kladú pred oči jednoduché dievča, ženu, matku, ktorá prežíva starosti dievčat, žien a matiek každej doby. Práve táto obyčajnosť, nenápadnosť, jednoduchosť je nápadná, hoci Mária je matkou Spasiteľa. Mária môže byť takto blízka každému dievčaťu s jeho túžbami a hľadaním na prahu dospelosti, či ktorejkoľvek žene a matke prežívajúcej starosti o svoje dieťa.

Mária je plná milosti. Milosť je prítomná v živote každého jedného z nás. Tieto milosti sa prejavujú ako dary, ktorými nás Boh zahŕňa. Pretože nás Boh miluje, nesmierne nás obdarúva. Často však tieto dary nevnímame. Vidíme a sústreďujeme sa skôr na svoje nedostatky, slabosti, limity. Nemáme správne sebahodnotenie, vnímame sa skôr negatívne. V Božích očiach je každý vzácny a drahý a do života každého vložil Boh množstvo darov, je potrebné ich vnímať a byť za ne vďačný.

Jednou zo základných charakteristík Márie je čistota. Čistota v biblickom význame však neznamená na prvom mieste telesnú, alebo morálnu čistotu, ale vnútornú rýdzosť, pravdivosť,

úprimnosť vzťahu ku svojmu Stvoriteľovi. Byť čistým v tomto zmysle znamená kráčať a žiť pred svojím Bohom v pravde, úprimnosti, otvorenosti, vernosti a dôvere. Mária je takým čistým stvorením.

V Márii nám žiari táto pravá čistota. Jej vzťah k Bohu je to základné. Ona je pred Bohom priesračne pravdivá, úprimná, otvorená, dôverujúca a verná. Ona túži po Bohu a On si spraví v jej srdci príbytok. V jej srdci prebýva Boh, on je Pánom jej srdca, a preto je toto srdce čisté. Mária je preto blahoslavená, lebo má čisté srdce, ktoré je schopné vidieť Boha vo všetkom. Toto čisté srdce je zároveň pokorné srdce. Mária je pokorná služobnica svojho Pána, úplne pred ním otvorená a poslušná jeho vôli. Čistota sa takto nevyhnutne spája s poslušnosťou a duchovnou chudobou, čo je pokora.

- 1.** *Čo ma najviac oslovuje na postave Panny Márie?*
- 2.** *Viem byť vďačný za Božie dary a dobrodenia svojho života?*
- 3.** *Ako by som charakterizoval svoj vzťah k Panne Márii?*

Mária, Matka môjho Pána,
vypros mi svoje srdce,
také nádherne,
čisté, plné lásky a pokory,
aby som bol schopný
milovať tvojho Syna
a slúžiť mu v bližných,
chudobných a opustených.

(Matka Tereza)

Celá mariánska úcta nie je nič iné ako ovocie a dôsledok pochopenia Krista.

(Ida Friederika Goures)